

І Лемішковський показав дірки на обох ліктях.

— Все поїла проклята з'їла. Швидко й мене з'їсть. А дітей шкода. Їх мати й тепер десь ганяє по діброві на коні з своїм любезним.

— Ой, Лемішка-ж ти, правдива Лемішка! Робиш ти, працюєш та на чорт злялого! Вони тепер гуляють, ти повикладай з хати, як босовому батькові, на двір їх драгтя, тай двері запри. А прийдуть, поношають, полинуть замок, тай розлетиться.

— А зроблю-ж я справді так!

— А виче-ж зроби, а ввечері приходи на мого-рич, та розкажеш, як Теодозя ключати-ме носом в замкнуті двері.

Лемішковський прийшов у хату й почав викидати на двір усі спадки Теодозі, Люцини й Рузі, зложив під хатою всі скриньки, всі сукні, одежу, а хату запер, і сам дожидався, походяючи по хаті й виглядаючи в вікна, як з кріпості.

Незабаром влетіли в двір всі чотири дами на конях. Кавалерів не було коло їх. Купа скриньок, одяжі на приєнні, під хатою, притягла до себе їх очі.

— Що то таке? Чи хати мають, чи що? — питали вони одна в другої. Позідали з коней й почали стукати в двері. Двері були замкнуті. Зоя постукала в вікно. Лемішковський одчинив кватирку й промовив: »Adieu! медемуазель Теодозя й ви Люцина, й ви Рузя; adieu! Шукайте собі другої кватирки. Їдьте до Серединського, там, кажуть хати дуже просторні.

— Що се? що се таке! — зарепетували дами й почали бігати кругом хати. — Чи не зварювал він